

Phần 17

Chương 49

Độc Thủ

“Là người mắng ta trước.” Úy Minh Châu không phục.

Úy lão phu nhân ném mắt lạnh qua: “Người câm miệng.”

“Hu hu.” Trước mặt mọi người bị Úy lão phu nhân răn dạy như thế, rốt cuộc Úy Minh Châu cũng chỉ là một tiểu thư nũng nịu, chưa từng trải qua chuyện đời, lúc này nước mắt thi nhau rơi xuống, cũng học bộ dạng của Úy Tuệ, bắt đầu kêu gào: “Tổ mẫu, người bắt công. Các người kết hợp lại để bắt nạt con, hu hu... A.”

Mới khóc hai tiếng, thình lình, đột nhiên Úy Tuệ đứng dậy, đang lúc mọi người không kịp phản ứng, trực tiếp nhấc chân đạp trên mặt Úy Minh Châu.

Úy Minh Châu ngồi trên cái ghế nhỏ, bị người đạp một đạp, cả người ngã về sau, cả người và ghế đều bị ngã chổng vó, buồn cười nhất là, cái ghế còn kẹt ở trong đáy quần của nàng, gần sát cái mông của nàng.

“Khóc, chỉ biết khóc. Người còn nói lý hay không?” Úy Tuệ đứng bên cạnh lão phu nhân, dùng tay chỉ Úy Minh Châu bị ngã trên đất đến choáng váng, lạnh giọng quát lớn: “Tổ mẫu bắt công đấy, thì thế nào? Chẳng lẽ Nhị tỷ ta không đáng được tổ mẫu cưng chiều? Hừ.”

Một câu này của nàng kéo ra rất nhiều thù hận, đúng là từ nhỏ Úy Minh Châu đã ghen tỵ hận nàng, nhưng đối với Úy lão phu nhân, Úy Tuệ không biết nàng ta có tình cảm như thế nào, nhưng dù sao cũng là tổ tôn nữ (bà cháu) ruột thịt, gãy xương còn gân, nhưng một đạp này của nàng cộng thêm một câu này, nàng dám cam đoan, từ nay về sau Úy Minh Châu sẽ hận chết Úy lão bà.

Ngẫm lại, trong lòng Úy Tuệ rất đắc ý, kế ly gián thôi mà, nàng cũng biết, bà dám ly gián mẫu nữ (mẹ con) Úy Tuệ, nàng dám ly gián tổ tông các người.

Quả thật Úy lão phu nhân cũng không đoán được sẽ xảy ra một màn này, ngày trước Úy Tuệ rất ngang ngược hung ác dã man, nhưng đều là đối với người ngoài, ở nhà, bà thường xuyên gọi tỷ muội các nàng vào một chỗ, còn luôn ở trước mặt Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều tán dương Úy Tuệ, để cho nàng âm thầm chăm sóc hai tỷ muội này.

Quả thật Úy Tuệ cũng làm theo, đối với hai người còn tốt hơn nhiều so với huynh đệ ruột thịt.

Cho nên dù không muốn, lúc trở lại, Úy Minh Châu vẫn dựa theo yêu cầu của Úy lão phu nhân, tặng viên minh châu Minh Hải ra, Vân Phượng Kiều cũng

tồn không ít tâm tư vào bức thêu hai mặt, chỉ vì lão phu nhân nói cho các nàng biết, hiện giờ họ chỉ bỏ một chút vốn bé tí như vậy, nhưng tương lai vinh hoa phú quý còn nhiều hơn những gì các nàng trả giá nữa.

Nhưng, cho dù chuyện này được thiết kế không chệ vào đâu được, ai ngờ còn có thể xảy ra chuyện, Úy lão phu nhân gần như kết luận, một đạp kia của Úy Tuệ, dường như tất cả mọi thứ đều phải làm lại từ đầu rồi.

“Tuệ Nhi, sao con lại đánh Tam muội muội chứ?” Rốt cuộc là tôn nữ ruột, lúc này thấy nàng ngồi dưới đất uất ức khóc, trong lòng Úy lão phu nhân cũng không nở.

“Chỉ đạp một đạp mà thôi.” Về mặt Úy Tuệ không quan tâm, một lần nữa ngồi vào bên cạnh lão phu nhân, vô cùng thân thiết rúc vào trong ngực bà, ngang ngược cười nói: “Hôm nay coi như nha đầu chết tiết này may mắn, con không mang roi, nếu không, không rút máu của nàng thì không được. Hừ, nói chuyện không dùng đến não, lại dám nói bản tiểu thư bất hiếu, còn cạo đầu làm ni cô, dim lông heo, con nhỏ vào. Hôm nay bản tiểu thư thủ hạ lưu tình, nếu không, không bắt người khai đao trước thì không được. Trước cạo tóc của người, sau đó nhét vào lồng heo...”

Vừa nói xong, vừa tưởng tượng bộ dáng Úy Minh Châu trọc đầu bị dim lông heo, Úy Tuệ nở nụ cười hung tợn thú vị, còn đặc biệt nhìn về mặt vụn vụn của Úy lão phu nhân, không tim không phổi cười nói: “Tổ mẫu, người nói có phải đùa rất vui không?”

Lời này của nàng cực kỳ độc, cũng cực kỳ ghê tởm, cạo đầu dim lông heo một hoàng hoa đại cô nương, đây là chuyện không nghĩ ra.

Trong lòng Úy lão phu nhân giận dữ: “Tuệ Nhi, đừng nói bậy, Châu Nhi là muội tử (em gái) của con.”

“Đúng vậy, con biết, cũng bởi vì là muội tử của con, cho nên, con cũng chỉ đạp nàng ta một đạp. Cũng không có làm gì nàng ta nữa, hắc hắc.” Úy Tuệ làm bộ dáng khoan dung đại lượng.

Úy Minh Châu nghe trong lòng dấy lên lửa cháy hừng hực, đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Úy Tuệ mắg: “Úy Tuệ, kẻ tiện nhân người, người dám đánh ta, hôm nay ta liều mạng với người.”

Dứt lời, nhặt cái ghế trên đất lên đạp tới Úy Tuệ.

Mặc dù không có bản lĩnh như Úy Như Tuyết, nhưng suy cho cùng tuổi còn trẻ, động tác nhanh nhẹn lưu loát, chỉ thấy thân thể Úy Tuệ né ra, vẫn không quên đưa cánh tay đỡ ra, nhưng không ngờ, vốn cái ghế đạp vào mình, bị nàng đưa tay ra ngăn đỡ, liền bốp bốp đạp trúng cánh tay Úy lão phu nhân, lúc rút xuống còn đạp trúng chân bà.

Úy lão phu nhân “A” một tiếng hét thảm, mọi người sợ ngây người, Vân Phượng Kiều cùng với đám nha hoàn vú già vội vàng tiến lên.

Úy Tuệ lại canh đúng thời cơ, bay lên đá vào Úy Minh Châu, đá nàng ta té xuống đất: “Nha đầu chết tiết nhà người, ngay cả tổ mẫu mà người cũng dám đánh, người tới, kéo nha đầu bất hiếu này xuống, trước nhốt vào phòng củi, sau đó, tộc quy xử trí.”

Hừ, lúc nàng đánh Úy Thiên Phong cũng chỉ có Trương ma ma và Tiêu Minh Ca ở đó.

Nhưng Úy Minh Châu dùng cái ghế đập trúng Úy lão phu nhân, người ở chỗ này thì rất nhiều.

Úy Minh Châu trợn tròn mắt, đợi khi bầu ngực già tiên lên muốn kéo nàng thì nàng nổi điên, vung vẩy hai tay, lớn tiếng la hét: “Ta không có, ta muốn đập tiểu tiện nhân kia, ta không muốn đập tổ mẫu. Tổ mẫu, cứu con... con không phải cố ý muốn đập người, hu hu...”

Dĩ nhiên Úy lão phu nhân biết nàng vô ý, nhưng bị Úy Tuệ xem như con khi mà đùa giỡn cũng không biết, còn làm chuyện như vậy ở trước mặt mọi người, bà có lòng tha, nhưng nếu không dạy dỗ thì vĩnh viễn nha đầu này cũng không nhớ lâu.

Hơn nữa, cũng sợ Úy Minh Châu sẽ gây ra tai họa gì nữa.

Về mặt Úy lão phu nhân nghiêm nghị nói với hai ma ma: “Trước dẫn đi, để cho nó tự kiểm điểm lại mình.”

Nhìn Úy Minh Châu bị kéo đi, Úy Tuệ xấu xa kêu lên: “Không kiểm điểm tốt, không cho ăn cơm.”

Mọi người ác hàn, Nhị tiểu thư quả nhiên ác độc.

Nhưng kết quả như thế là do ai dung túng đây? Còn không phải do Úy lão phu nhân dung túng nàng coi trời bằng vung sao.

Hắc, hôm nay khiến cho bà gieo gió gặt bão, xui xẻo đầu tiên chính là tôn nữ ruột của bà.

“Tuệ Nhi, đừng làm rộn, đầu tổ mẫu hơi choáng váng.” Vừa nghe Úy Tuệ la lớn khiến cho Úy lão phu nhân cảm thấy đau đầu muốn chết.

Úy Tuệ “A” một tiếng, vẻ mặt lo lắng nửa ngòai trước mặt nàng, kéo cánh tay vừa bị đập của bà dùng sức bóp: “Tổ mẫu, đau không?”

“A, đau.” Vừa mới đỡ đỡ, bị nha đầu này bóp một cái, càng đau hơn, không biết xương cốt có bị thương không nữa.

“A.” Úy Tuệ giật mình, vội vàng kêu hai người hầu hạ hai bên: “Thất thân cái gì, còn không mau đỡ lão phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi, đúng rồi, lại phái người đi mời đại phu tới xem thử. Ai, Tam muội ơi Tam muội, thật là một yêu tinh hại người, đang êm đẹp lại đập tổ mẫu thành ra như vậy.”

Cùng với mấy nha hoàn đỡ Úy lão phu nhân trở về phòng.

Úy lão phu nhân yếu đuối nằm trên giường, Úy Tuệ cực kỳ hiếu thuận ngồi ở đầu giường, nắm chặt hai tay của bà, nhất định phải ở lại chăm sóc, còn không ngừng nói, trở về nhất định phải dạy dỗ Úy Minh Châu thật tốt, để cho nàng ta biết lợi hại, dám đánh tổ mẫu thân yêu nhất của nàng, nha đầu kia không muốn sống dễ chịu rồi.

Úy lão phu nhân nghe mà trong lòng kinh hãi, vội nói nơi này không cần nàng hầu hạ, kêu nàng đi chơi.

Úy Tuệ từ chối mấy lần, lúc này mới không yên lòng rời đi.

Nàng vừa đi, Úy lão phu nhân vội kêu tâm phúc tới, kêu bà chăm sóc Tam tiểu thư thật tốt, ngàn vạn lần không thể gặp phải độc thủ của Nhị tiểu thư.

Chương 50

Ngày Sinh

Khiến Úy lão bà tức giận, đánh Úy Minh Châu, Úy Tuệ cảm thấy thỏa mãn.

Từ gian phòng của lão phu nhân ra ngoài, bước chân của nàng khoan khoái hơn, nhớ lại, lúc này Úy lão bà kia nằm trên giường, có hồi hận đã dung túng ra một ma chướng cho bản thân hay không đây? Thế nhưng toàn bộ báo ứng đều rơi vào trên người tôn nữ ruột của mình, khà khà...

Ngâm nga một bài dân ca, Úy Tuệ trở về nơi ở của mình, lúc này trời đã tối đen, trong viện đã sớm đốt đèn, đèn đuốc sáng trưng, để nàng từ xa nhìn thấy, trong lòng ấm áp.

“Thọ Đào Hỉ Điềm, tiểu thư các người đã trở về.” Úy Tuệ giống như một vị Tướng quân chiến thắng trở về, vừa mới bước vào viện đã lớn tiếng kêu lên.

Trong phòng, nghe tiếng kêu, mấy vị cô nương vội vàng ra đón.

“Tiểu thư.” Đào Nhi chạy tới nhanh nhất, bỏ nhào vào trước mặt Úy Tuệ đầu tiên, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Đại tiểu thư tới.”

“Hả?” Mắt Úy Tuệ sáng lên, hôm nay tràn đầy thắng lợi vinh quang, đang muốn tìm người để kể lại, không phụ lòng sự thông minh vĩ đại của mình mà.

“Ở trong phòng sao?”

“Dạ.” Đào Nhi gật đầu.

“Cũng không biết làm cái gì, chúng ta nói tiểu thư không có ở đây, nàng cũng không đi, ngồi đó nửa giờ rồi.” Nghĩ tới Úy Như Tuyết lạnh lùng ngồi ở trong phòng, không nói lời nào, không uống nước, thậm chí còn nhắm mắt lại, người khác chỉ nghĩ nàng ngủ thiếp đi, ai ngờ hơi đến gần, nàng mở mắt ra, trong đôi mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, dọa người nhảy dựng.

Vậy nên bốn nha đầu các nàng canh giữ trong phòng, giống như canh giữ một khối băng điêu khắc, mà khối băng này lại còn mang theo cỗ sát khí khiếp người, khiến cho các nàng cũng không dám tùy tiện giống như trước kia.

Thật may là tiểu thư trở lại, các nàng cũng coi như được giải thoát.

“Tỷ.” Úy Tuệ nghe được sát thủ tỷ tỷ đến đây, hết sức vui mừng, nhấc lên làn váy, xông vào phòng như làn khói.

Sau lưng, mấy nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, trời hôm nay sắp đổ mưa máu sao? Thế nhưng Nhị tiểu thư lại thân thiết với Đại tiểu thư như vậy...

Trong phòng, vừa nghe tiếng la thân thiện lại có chút làm bộ, Úy Như Tuyết đang nhắm mắt điều tức (điều hòa hơi thở), trong nháy mắt đôi mày thanh tú nhướng lên, một đôi mắt sáng chậm rãi mở ra, chỉ thấy khuôn mặt đỏ bừng của nha đầu Úy Tuệ đang chạy đến trước mặt mình, đoán chừng là âm mưu dọa mình nhảy dựng, kết quả, Úy Như Tuyết thành linh mở mắt ra, dọa nàng lui về sau.

“Ai ôi, tỷ, tỷ không ngủ à?” Úy Tuệ lui về sau hai bước, vỗ ngực cười gượng.

Úy Như Tuyết khế liếc nàng: “Người cho rằng ai cũng giống như người?” La lớn như vậy, coi như ngủ có sâu cỡ nào cũng phải tỉnh.

Úy Tuệ biết nàng nói là chuyện bị bắt lần trước, nàng cũng rất kì quái, suốt quá trình nàng đều ngủ sao? Mà một chút cũng không nhớ, chỉ là, hình như trong đầu xuất hiện hình ảnh của một nam nhân, hình như nam nhân kia còn mang mặt nạ, điều này khiến cho nàng hoài nghi, có phải đã từng xem bản tiểu ngôn (truyện ngôn tình) nào hay không, lại ở trong mộng YY nam chủ nam phụ, hắc hắc.

“Tỷ, ta nói cho tỷ biết, hôm nay muội muội ta rất lợi hại, hắc hắc, chẳng những đánh Úy Thiên Phong, đánh Úy Minh Châu, còn chọc tức lão bà kia nằm trên giường, ngay cả hơi sức dạy dỗ ta cũng không có.” Nàng đắc ý nói xong, vừa nhíu mày, hỏi: “Muốn biết ta làm như thế nào không?”

Giọng điệu nói chuyện của nàng, thật giống như một tên ăn chơi trác táng.

Úy Như Tuyết hơi buồn cười, chỉ nhẹ nhàng “A” một tiếng, đang lúc Úy Tuệ cho rằng nàng muốn nói muốn, nàng ấy lại nhướng mày, đơn giản phun ra hai chữ: “Không muốn.”

Lời của Úy Tuệ vừa ra khỏi miệng đột nhiên bị nghẹn, khiến nàng khó chịu thật lâu, dùng sức trừng nàng ấy: “Vì sao lại không muốn? Chẳng lẽ tỷ không muốn biết, vì sao ta muốn đánh Úy Thiên Phong, đó là phụ thân ruột của ta nha, còn có Úy Minh Châu, Úy lão bà, tỷ không muốn biết, hôm nay lúc không có tỷ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Có quan hệ gì với ta đâu?” Úy Như Tuyết hỏi.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, phục, sát thủ tử tử của nàng trừ bỏ phụ kiện bên ngoài là phái nữ ra, cái khác đều không đầy đủ, nhất là, một nữ nhân, làm sao mà một chút tinh thần bát quái (nhiều chuyện) cũng không có chứ? Quá không thông tình đạt lý rồi.

“Đào Nhi, mấy người các ngươi vào đây.” Trần đầy hưng phấn, dù sao cũng phải tìm một người nói ra mới đã ghiền, hiển nhiên sát thủ tử tử không phải người nghe thích hợp, Úy Tuệ chỉ đành phải lùi lại mà cầu việc khác, tìm bọn nha đầu của mình.

Nhưng Úy Như Tuyết khoát tay chặn lại: “Để cho các nàng đợi ở bên ngoài.” Đột nhiên mỉm cười thần bí khó lường: “Chẳng lẽ, ngươi không muốn biết, đã trễ thế này, tại sao ta lại tới tìm ngươi sao?”

“Muốn chứ muốn chứ.” Úy Tuệ không suy nghĩ bật thốt lên, nhưng vừa nói ra khỏi miệng, đã hồi hận đến tím cả ruột, nàng cũng nên mề chút chứ.

Chỉ là, rất nhanh, nàng an ủi chính mình, đó là bởi vì Úy Tuệ nàng là nữ nhân chính công từ trong ra ngoài, nữ nhân đầy đầy đủ đủ, hắc hắc, dĩ nhiên một bà nam nhân như Úy Như Tuyết có thể so sánh.

Úy Như Tuyết bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, hỏi: “Ngày sinh của ngươi có phải là ngày âm tháng âm năm âm hay không?”

“Hả?” Úy Tuệ sững sờ, lắc đầu: “Ta không biết.” Nàng không phải nguyên chủ.

“Lần sau hỏi Công chúa mẫu thân của ngươi một chút.” Úy Như Tuyết dặn dò.

“A, được.” Úy Tuệ không biết vì sao nàng hỏi cái này, chẳng lẽ muốn lặng lẽ tặng quà cho mình? A phi, đầu óc của nàng hưng phấn quá độ, mới có thể nghĩ ra mấy loại chuyện này, nếu Úy Như Tuyết có thể nghĩ đến tặng cho nàng một món quà, nàng có thể vắn đầu xuống cho người ta làm cầu đá.

“Nhưng mà, tử hỏi cái này làm gì?”

Úy Như Tuyết lại cười khẽ: “Cái này ngươi không cần biết, đợi có đáp án, nhớ tới nói cho ta biết.”

Nói xong, nàng đứng dậy muốn đi.

Không phải chứ?

Úy Tuệ giữ chặt nàng, ngạc nhiên: “Tử tìm ta sẽ không phải chỉ hỏi cái này chứ?”

“Đúng vậy, hôm nay trễ rồi, sáng sớm ngày mai ngươi đi hỏi mẫu thân của ngươi, việc này đừng để quá nhiều người biết.” Úy Như Tuyết lại dặn dò một câu.

Úy Tuệ càng không sờ được đầu của trượng nhị hòa thượng (đại khái là không hiểu người khác đang suy nghĩ gì): “Không phải, dù sao tử cũng phải nói cho ta biết nguyên nhân chứ? Đang êm đẹp hỏi ngày sinh của ta.”

“Tóm lại, người nghe theo là được, tử... sẽ không hại người.” Úy Như Tuyết cực kỳ khó khăn nói ra từ tử đó, cuối cùng, trên mặt còn có vẻ không được tự nhiên.

Úy Tuệ nhìn lên, suy nghĩ bị chuyển dời trong nháy mắt, cười nói: “Hắc hắc, rốt cuộc tử chịu chấp nhận muội muội là ta rồi.”

Úy Như Tuyết cười: “Ta đi đây.”

“Ôi.” Úy Tuệ gọi nàng lại, hỏi: “Sẽ không phải tử thật sự muốn tặng cho ta một sinh nhật vui vẻ chứ?” Cũng tự xưng tử rồi? Điều này vô cùng có khả năng.

Nào biết, khóe mắt Úy Như Tuyết giật giật, nhưng lại trả lời nàng bằng một ánh mắt nghiêm túc: “Người nghĩ nhiều rồi, tắm rửa ngủ đi.”

“...” Úy Tuệ lão đảo, quả nhiên, không thể dùng ánh mắt bình thường mà nhìn sát thủ tử tử.

Sau khi Úy Như Tuyết rời đi, Úy Tuệ gọi mấy người nha đầu vào, thêm mắm thêm muối miêu tả sâu sắc hành động vĩ đại anh hùng của ngày hôm nay, lại không ngờ dọa mấy nha đầu sợ quá chùng.

Đánh cha ruột, muội muội, còn chọc tức lão phu nhân.

Ông trời, đây là Nhị tiểu thư muốn tạo phản sao?

Chương 51

Nghi Ngờ

Mặc dù đáng tiếc vì sát thủ tử tử không thể nghe được hành động vĩ đại của mình, chỉ là, đối với lời của nàng, Úy Tuệ không dám lười biếng.

Sáng sớm ngày hôm sau ngay cả cơm cũng không ăn, một nha hoàn cũng không mang, Úy Tuệ chạy thẳng tới chỗ của Công chúa mẫu thân.

Công chúa mẫu thân còn chưa thức, chắc là trải qua chuyện ngày hôm qua, vốn nàng rất tốt lại giống như bệnh thêm một tầng.

Úy Tuệ nhìn sắc mặt nàng tiều tụy, mắt sưng tấy, xem ra hôm qua sau khi mình đi nàng đã khóc.

Trong lòng thở dài, nhưng trên mặt Úy Tuệ cũng không lộ ra nửa phần, cười hắc hắc tiến đến đầu giường: “Nương, trong ngày thường còn nói con, sao hôm nay mẹ cũng ngủ nướng rồi vậy? Tới giờ dùng điểm tâm rồi cũng không thấy thức dậy.”

Nói xong, nàng cầm y phục trên bình phong: “Thức dậy đi, nương, bồi con ăn chút điểm tâm nào.”

“Con vẫn chưa ăn sao?” Giọng nói của Tiêu Minh Ca có chút khàn, nhưng ánh mắt tràn đầy từ ái, trải qua chuyện hôm qua, thái độ của nàng với nữ nhi này hoàn toàn thay đổi.

Giống như Trương ma ma nói, mẹ con chính là mẹ con, Nhị tiểu thư là miếng thịt rơi xuống từ trên người nàng, người ngoài lừa gạt không được, mặc dù tạm thời Nhị tiểu thư không nghe lời, nhưng thời gian dài, nàng sẽ phân biệt rõ thân sơ trong ngoài, tất nhiên sẽ trở lại bên cạnh người mẹ ruột là nàng.

Rốt cuộc nàng đợi được ngày này rồi.

Chỉ là, tối hôm qua đang xúc động, lại nghe nói Úy Tuệ đánh Úy Minh Châu, lão phu nhân cũng bị đập trúng, mặc dù không phải Úy Tuệ gây nên, nhưng suy cho cùng cũng bởi vì nàng.

Tiêu Minh Ca lo lắng cả đêm, lão bà kia không phải người lương thiện, Tuệ Nhi là nha đầu có tâm tư đơn thuần, sao có thể là đối thủ của bà ta chứ?

“Tuệ Nhi, mẹ nghe nói hôm qua con đánh Tam tiểu thư...”

“Mẹ, chuyện này à, hắc hắc.” Vốn Úy Tuệ muốn kể lại một lần nữa, nhưng vừa thấy Công chúa mầu thân như vậy, sợ nàng lo lắng nên nói qua loa: “Cũng không có chuyện gì, đúng rồi, hôm qua tổ mẫu nói để cho phụ thân tới đây xin lỗi mẹ, có tới chưa?”

Tiêu Minh Ca lắc đầu, chuyện này nàng cũng nghe nói, làm phiền nữ nhi suy nghĩ cho mình, chỉ vì tấm lòng của nàng, cái khác nàng sẽ không so đo.

“Không chừng lát nữa sẽ tới.” Úy Tuệ cười hắc hắc, làm bộ không thèm để ý hỏi: “Nương, cái kia, có phải ngày sinh của con là ngày âm tháng âm năm âm không?”

“A.” Tiêu Minh Ca kinh hãi, trong phút chốc sắc mặt thay đổi liên tục.

Úy Tuệ ngạc nhiên, sao vậy? Câu hỏi của mình không ổn? Hay là ngày sinh này có vấn đề? Ngày âm tháng âm năm âm, nghe qua rất là âm âm u u nha.

Vậy, làm sao sát thủ tử tử biết được?

Lúc này Úy Tuệ mới hậu tri hậu giác nghĩ tới điều này.

“Cái này. Không phải.” Tiêu Minh Ca thật vất vả ổn định tinh thần, sau đó trầm giọng phủ nhận.

“A...” Không phải thì không phải, nghiêm túc như vậy?

Úy Tuệ cũng không hỏi tiếp, đỡ Công chúa mầu thân ngồi dậy, sau đó gọi Trương ma ma tới hầu hạ mầu thân mặc y phục, tự mình đến gian ngoài ngồi chờ, vừa uống trà vừa suy nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Tiêu Minh Ca, nói đến ngày sinh có thể sợ đến mặt mũi trắng bệch? Trong này nhất định có quỷ.

“Nương, con đi ra ngoài một chút, lát nữa trở về bồi mẹ ăn cơm, chờ con nha...” Kêu một tiếng về phía phòng sau đó Úy Tuệ chạy ra ngoài.

Nàng chạy quá nhanh, vừa chạy ra khỏi cửa viện thành linh đụng vào bức tường thịt, mặt mũi đều nhăn thành một cục, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

“Người nào vậy? Đi đường không có mắt.” Úy Tuệ tức giận ôm cái mũi, đỏ mắt hỏi.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh không đứng đắn: “Hắc, ngược lại người đi đường lại mọc thêm mắt, đường rộng như vậy lại muốn đụng vào ngực của gia.”

Giọng nói này có mấy phần quen thuộc, đột nhiên Úy Tuệ ngẩng đầu, trong nháy mắt rơi vào trong đôi mắt phượng hẹp dài, sâu sắc như suối mà lại mang theo một tầng kín đáo bức người.

“Ồ, là nha đầu nguoi?” Hình như Úy Vân Kiệt cũng không ngờ được là muội muội của mình, môi mỏng khẽ gọi hơi giương lên, lộ ra nụ cười châm biếm: “Đến xem mẫu thân?”

“Ừ.” Úy Tuệ bịt mũi gật đầu, giống như tán gẫu chuyện nhà: “Huynh cũng vậy à? Nương vừa mới thức, huynh vào đi thôi.”

“Ồ.” Úy Vân Kiệt hừ nhẹ một tiếng, vượt qua nàng, trực tiếp đi vào trong.

Dáng người của hắn cao lớn, trường thân Như Ngọc, tư thái đi đường vững vàng mà tự nhiên, có một loại mỉa mai hoặc câu nhân.

Ngay cả bóng lưng cũng có thể câu hồn như vậy, rõ là... Úy Tuệ lắc đầu khen ngợi, đáng tiếc là ca ca ruột của mình, nếu không thì không có việc gì YY cũng được, hắc hắc.

Nhưng đột nhiên nàng thả tay xuống, đúng lúc muốn rời đi, một hương thơm kỳ lạ khiến cho tâm trạng của nàng cứng lại.

Nàng có thể kết luận, mùi thơm này đến từ trên người Úy Vân Kiệt, chỉ là, vừa rồi, cái mũi va chạm quá đau, nàng không tập trung chú ý.

Nhưng trời sanh khứu giác của nàng nhạy bén hơn so với người thường, mùi vị ngửi qua một lần thì sẽ không quên.

Nàng dám cam đoan, nhất định đã ngửi qua mùi thơm này ở chỗ nào đó, nhưng ở chỗ nào đây? Làm thế nào cũng nghĩ không ra.

Càng không nghĩ ra, nàng càng không nhịn được mà suy nghĩ.

Cho đến khi đến viện của Úy Như Tuyết, nàng vẫn mang bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Sau cùng, đầu vai bị người vỗ, nàng sợ đưa tay ra đỡ theo bản năng, lại bị người chặn lại giữa không trung.

“A, phản ứng không tệ, nhưng mà ra tay quá chậm.” Úy Như Tuyết buông cổ tay mảnh khảnh của nàng ra, cười nói.

Vừa thấy là nàng, Úy Tuệ cười: “Tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?”

“Đây là viện của ta, ta không thể ở chỗ này?” Úy Như Tuyết thả thanh kiếm trong tay xuống, đi đến mép bàn, tự mình rót ly trà uống.

Úy Tuệ nhìn xung quanh một vòng, lúc này mới buồn cười: “A, ta hồ đồ, ha ha.”

“Nghĩ gì thế? Giống như mất hồn?” Úy Như Tuyết để chén xuống, quay đầu lại cười liếc nàng.

Nàng không phát hiện, từ sau khi gặp được Úy Tuệ, ý cười trên mặt nàng càng ngày càng nhiều.

“Thật kỳ quái.” Úy Tuệ kể lại chuyện vừa rồi người được mùi thơm từ trên người Úy Vân Kiệt, đây là lần thứ hai nàng thấy Úy Vân Kiệt, lần đầu tiên là trong phòng ngủ của hắn, lúc đó hắn đang tắm, trong nhà kia trừ mùi thơm ra còn có mùi máu tươi, mùi vị cổ quái, không giống với mùi hiện tại.

Cho nên nói, hôm nay là lần đầu tiên nàng người được mùi này, nhưng rõ ràng nàng có ký ức.

Chẳng lẽ ở hiện đại? Úy Tuệ cũng có chút hồ đồ rồi.

Úy Như Tuyết nghe nói, đáy mắt tuôn ra ánh sáng u ám, nhưng lại bình tĩnh cười: “Ta còn cho là vì cái gì, thì ra là buồn phiền vì mỹ nam, không bằng tự mình đi hỏi thử”

“Ta mới không đi, tỷ có biết hắn cũng không phải là ca ca ruột của ta mà là của nguyên chủ. Ta đối với hắn một chút tình huynh muội cũng không có. Mỹ nam như thế mà để cho ta ở bên cạnh hắn, ta sẽ tà ác.” Úy Tuệ hạ giọng, tới trước mặt Úy Như Tuyết nhỏ giọng cười nói.

Úy Như Tuyết liếc nàng một cái: “Có đáp án?”

“Hả? À.” Úy Tuệ phản ứng kịp: “Có, mẹ ta nói không phải.”

“Hả?” Úy Như Tuyết xiết chặt đôi mày thanh tú, mắt lộ ra nghi ngờ.

Chỉ là, rất nhanh Úy Tuệ miêu tả lại phản ứng của Công chúa Minh Ca, cuối cùng nói: “Cho nên, nói không chừng ngày sinh của ta là ngày đó.”

“Ừ.” Úy Như Tuyết chỉ gật đầu, cũng không cho ý kiến chính xác, chỉ nói: “Ta biết rồi.”

“Được, tỷ biết là được, vậy ta trở về bồi nương ăn điểm tâm.” Biết nếu nha đầu này không muốn nói, coi như có cạy miệng của nàng cũng vô dụng, Úy Tuệ chỉ đành chịu đựng nghi ngờ trong lòng, lưu luyến không rời rời khỏi, đi tới cửa viện, đột nhiên quay đầu: “Tỷ, tỷ ăn điểm tâm chưa? Nếu chưa thì phải nhớ ăn đó. Dùng bữa đầy đủ, thân thể mới có thể khỏe mạnh.”

“Ừ.” Úy Như Tuyết giống như không để ý đáp lại, khóe môi cũng không tự giác nâng lên độ cong đẹp mắt.

Đợi Úy Tuệ đi xa, nàng quay người kêu nha hoàn: “Chuẩn bị cơm.”